

Arrest

nr. 131 011 van 8 oktober 2014
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: XN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van staatloze nationaliteit te zijn, op 7 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 januari 2012 waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van 25 januari 2012 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), beide aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 januari 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juni 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen enerzijds de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, thans de minister van

Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 januari 2012 waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en anderzijds van de beslissing van voormelde gemachtigde van 25 januari 2012 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), beide aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 januari 2012.

2. Over de rechtspleging

2.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De eerste bestreden beslissing, namelijk de beslissing van 3 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, geeft duidelijk de juridische grondslag aan, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van die bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat ze het statuut van staatloze verkregen heeft en dat ze hiermee aantoont dat ze onverwijderbaar is, wijst de Raad erop dat de erkenning als staatloze in België op zich niet automatisch een buitengewone omstandigheid vormt en ook niet automatisch tot een recht op verblijf leidt (RvS 2 februari 2005, nr. 140.054). Het Staatlozenverdrag kent trouwens geen enkel verblijfsrecht toe aan staatlozen van wie het verblijf onregelmatig was op het ogenblik van hun erkenning als staatloze (RvS 26 mei 2004, nr. 131.792). In casu levert de verzoekende partij geen concreet bewijs van haar beweerde onverwijderbaarheid. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd omtrent het feit dat de verzoekende partij als staatloze erkend werd en waarom de erkenning als staatloze geen buitengewone omstandigheid op zich vormt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De verzoekende partij toont in casu niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van een foutieve feitenvinding. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

In zoverre de verzoekende partij zich beroept op instructie van 19 juli 2009 wijst de Raad erop, dat de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651). In casu heeft het betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen tot doel alsnog een toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Dit aspect van het enig middel van de verzoekende partij lijkt bijgevolg niet dienstig.

Aangezien de verzoekende partij niet aantoont dat het bestuur door oneerlijke middelen, zoals het achterhouden van gegevens, door vertragingsmanoeuvres of door overdreven spoed, de verkrijging van een recht zou hebben bemoeilijkt kan geen schending van het fair play- beginsel vastgesteld worden. De verzoekende partij voert geen andere middelen aan tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten.”

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij

deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. Op 3 juli 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 9 september 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 30 juni 2014 opgenomen grond, deelt de advocaat van de verzoekende partij mee dat laatstgenoemde afstand wenst te doen van voorliggend beroep.

De verwerende partij stelt hiertegen geen enkel bezwaar te hebben.

2.4. Uit de stukken van het administratief dossier blijken geen gegevens voorhanden te zijn die zich verzetten tegen de afstand. De Raad stelt bijgevolg de afstand van het geding vast.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De afstand van het geding wordt vastgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET